

13 Μαΐου 2022

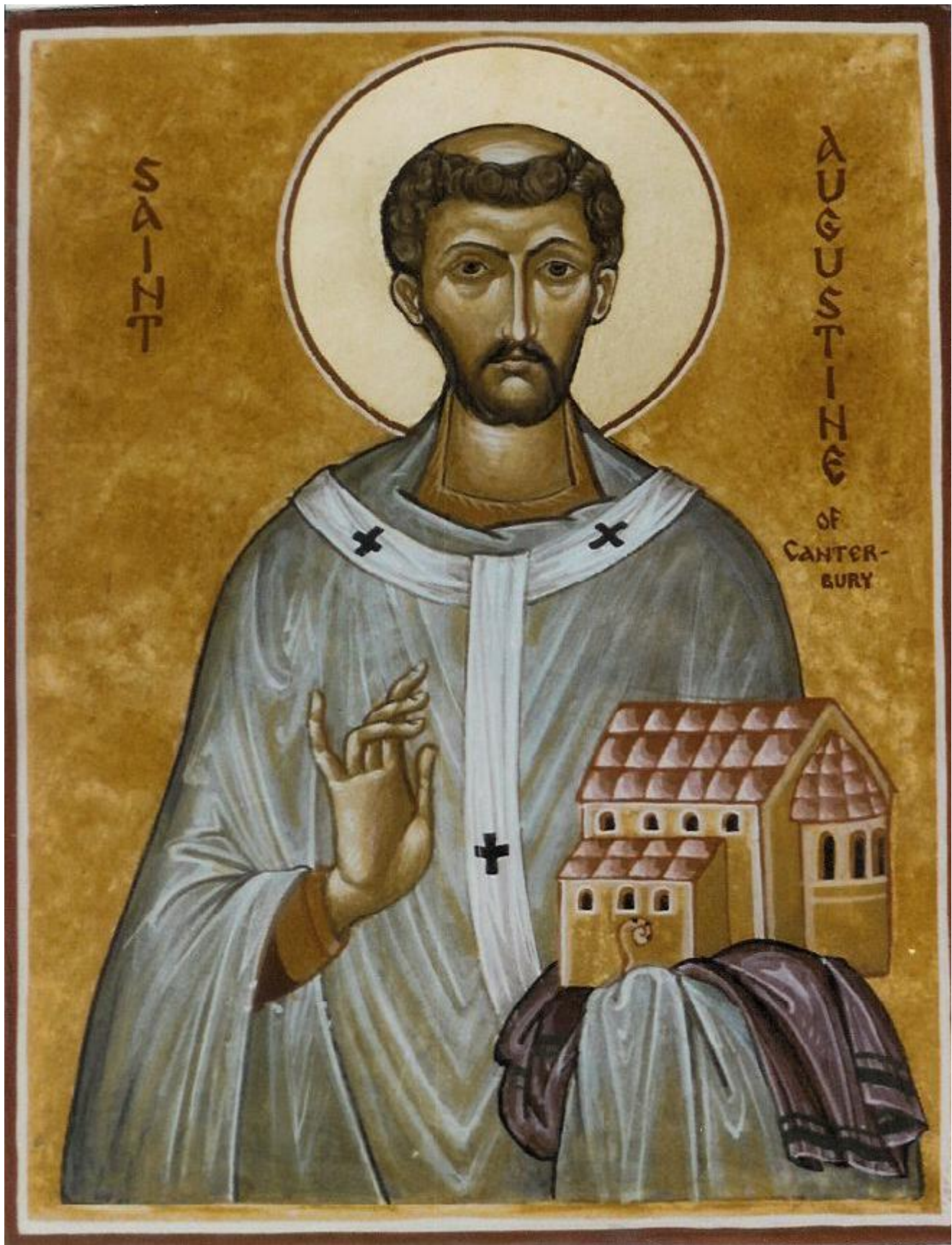
Έρμηνεύοντας τις Γραφές (Άγιος Αύγουστίνος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Κύριε, είναι δυνατόν να άγνοείς αυτά πού σοϋ λέω ή να βλέπεις μόνο για όρισμένο

χρόνο αὐτὰ πού γίνονται στό χρόνο;



Τότε γιατί σοῦ τὰ διηγοῦμαι ὅλα τόσο ἐξαντλητικά; Ὅχι βέβαια γιά νὰ τὰ μάθεις ἀπό μένα, ἀλλά γιά νὰ κάνω τήν καρδιά μου καί τήν καρδιά αὐτῶν πού με

διαβάζουν νὰ ξυπνήσει καὶ νὰ νιώσει λαχτάρα, καὶ ὅλοι μαζί νὰ ποῦμε: «μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα».

Τὸ εἶπα καὶ τὸ λέω ξανά: τὰ διηγούμαι αὐτὰ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Γιατί καὶ ὅταν προσευχόμαστε, ἡ ἀλήθεια λέει: «ὁ πατέρας σας γνωρίζει αὐτὸ πὸν χρειάζεστε πρὶν τοῦ ζητήσετε». Ὅταν παραδεχόμαστε ἐνώπιόν σου τὴν ἄθλια ὑπαρξή μας μὲ τὴν ἐξομολόγηση, ὅταν σὲ εὐγνωμονοῦμε γιὰ τὸ ἔλεος πὸν μᾶς ἔδειξες, σοῦ ἀνοίγουμε τὴν καρδιά μας γιὰ νὰ ὀλοκληρώσεις μέσα μας τὸ ἔργο σου καὶ νὰ μᾶς λυτρώσεις. Τὸ κάνουμε γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ νὰ βροῦμε σὲ σένα τὴν εὐτυχία. Γιατί ἐσὺ μᾶς κάλεσες νὰ γίνουμε «πτωχοὶ τῷ πνεύματι», νὰ γίνουμε πράοι, νὰ κλαῖμε, νὰ πεινάμε καὶ νὰ διψᾶμε γιὰ δικαιοσύνη, καὶ νὰ εἴμαστε ἐλεήμονες, ἄγνοι καὶ εἰρηνικοί.

Νὰ λοιπὸν πού σοῦ διηγήθηκα πολλά· τόσα μπόρεσα, καὶ τὸ θέλησα γιατί ἐσὺ πρῶτος τὸ θέλησες, κι ὁ σκοπός μου ἦταν ἕνας: νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ, Κύριε καὶ Θεέ μου, «ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ».

Ἄραγε θὰ καταφέρω «μὲ τὴ γλῶσσα τῆς γραφίδας μου» νὰ ἀπαριθμήσω ὅλες τὶς φορὲς πὸν ἔνιωσα τὶς παραινέσεις σου, τὸ δέος σου, τὴν παραμυθία σου καὶ τὶς ὁδηγίες πὸν μου ἔδωσες γιὰ νὰ κηρύξω τὸ λόγο σου καὶ νὰ γίνω χορηγὸς τῶν μυστηρίων σου στὸ λαό σου; Κι ἂν ἀκόμη ἔβρισκα τὴ δύναμη νὰ τὰ ἀπαριθμήσω ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα, θὰ ἔπρεπε νὰ διαθέσω καὶ τὴν πιὸ παραμικρὴ σταγόνα τοῦ λιγοστοῦ χρόνου μου.

Εἶναι πολὺς καιρὸς πὸν μὲ καίει ἡ φλόγα νὰ μελετήσω τὸ νόμο σου, καὶ νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ τὴ γνώση καὶ τὴν ἄγνοιά μου, τὶς πρῶτες λάμπεις τῆς φώτισης, πὸν τὶς χρωστῶ σ' ἐσένα, κι ὅσα σκοτάδια ἀπόμειναν, πὸν ὀφείλονται σὲ μένα, ὅσο ἡ δύναμη δὲν θὰ ἔχει ἀπορροφήσει τὴν ἀδυναμία. Σ' αὐτὸ καὶ μόνο θέλω νὰ κυλήσουν οἱ ὠρες μου, ὅσες μου ἀφήνει ἐλεύθερες ἡ ἀνάγκη τοῦ κορμιοῦ γιὰ ἀνάπαυση, ἡ πνευματικὴ ἐργασία καὶ οἱ ὑπηρεσίες πρὸς τοὺς συνανθρώπους, πὸν εἶναι χρέος μας ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν τὶς ὀφείλουμε.

Κύριε καὶ Θεέ μου, «πρόσχες τῇ προσευχῇ μου». Εἶθε τὸ ἔλεός σου νὰ εἰσακούσει τὸν πόθο μου, πὸν δὲν ἀνάβει μόνο γιὰ τὸ δικό μου καλὸ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη. Ἐσὺ βλέπεις μέσα στὴν καρδιά μου ὅτι ἔτσι εἶναι. Ἄσε μὲ νὰ σοῦ προσφέρω θυσία τὴ σκέψη μου, κἄνε νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ ἡ γλῶσσα μου, καὶ δῶσε μου ὅσα θέλω νὰ σοῦ προσφέρω, γιατί «πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ, κι ἐσὺ πλουτῶν εἰς πάντα τοὺς ἐπικαλουμένους σέ».

Ἐξάγνισε ἀπὸ κάθε θράσος καὶ ψεῦδος τὰ χεῖλη μου, ἀπὸ μέσα κι ἀπ' ἔξω. Κἄνε νὰ γίνουν οἱ Γραφές γιὰ μένα μία ἀγνή ἀπόλαυση καὶ νὰ μὴ χάσω μέσα τοὺς τὸ δρόμο,

κι οὔτε νὰ χαθοῦν καὶ ἄλλοι ἐξαιτίας μου μὲ ὅσα θὰ πῶ, προσπαθώντας νὰ τὶς ἐρμηνεύσω. Κύριε, εἰσάκουσε μὲ καὶ ἐλέησε μέ. Κύριε καὶ Θεέ μου, ἐσὺ ποὺ εἶσαι τὸ φῶς τῶν τυφλῶν καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀδυνάτων, καὶ συνάμα τὸ φῶς τῶν ὀρώντων καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἰσχυρῶν, πρόσεξε τὴν ψυχὴ μου καὶ ἄκουσε τὴν ποὺ φωνάζει ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου. Γιατί ἂν τὰ αὐτιά σου δὲν μᾶς ἀκοῦν ἀκόμη καὶ στὴν ἄβυσσο, ποῦ θὰ πᾶμε; Σὲ ποιὸν θὰ φωνάξουμε;

Ἐσὺ εἶσαι ἡ μέρα κι ἐσὺ εἶσαι ἡ νύχτα. Μὲ ἓνα σου νεῦμα οἱ στιγμὲς πετοῦν. Δῶσε μας τὸν ἀναγκαῖο χρόνο γιὰ νὰ μελετήσουμε τὰ μυστικὰ τοῦ νόμου σου καὶ μὴν κλείσεις τὴ θύρα του σ' αὐτοὺς ποὺ τὴν κρούουν. Ὅχι, δὲν γίνεται νὰ θέλησες νὰ γραφτοῦν ἄσκοπα τόσες σελίδες μὲ βαθὺ μυστήριο. Δὲν εἶναι τάχα σὰν τὰ βαθιὰ ἐκεῖνα δάση, ὅπου ἐλάφια κρύβονται καὶ ἀναπαύονται καὶ μηρυκάζουν;

Ὡ Κύριε, «κατάρτισαι τὰ διαβήματά μου» καὶ ἀποκάλυψέ μου ὅσα κρύβουν αὐτὲς οἱ σελίδες. Ἡ φωνή σου εἶναι ἡ χαρὰ μου. Ναί, ἡ φωνή σου εἶναι χαρὰ ὑπέρτερη καὶ ἀπὸ τὴν πιὸ μεγάλη ἡδονή. Δῶσε μου ὅ,τι ἀγαπῶ. Δῶσε τό, γιατί τὸ ἀγαπῶ, γιατί καὶ τὸ νὰ ἀγαπῶ ἀκόμη ἐσύ μου τὸ ἔδωσες. Μὴν ἐγκαταλείπεις τὶς δικές σου δωρεές, μὴν καταφρονέσεις τὸ διψασμένο δέντρο σου. Θέλω νὰ σοὺ ἐξομολογηθῶ ὅ,τι βρῆκα στὰ βιβλία σου.

Κύριε, δῶσε μου τὴ χάρη νὰ ἀκούσω «φωνὴν αἰνέσεως», νὰ μεθύσω ἀπὸ σένα, νὰ δῶ «τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου», ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ ἔκτισες τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. Κἄνε νὰ φτάσω ὡς τὴ βασιλεία τῆς ἁγίας πολιτείας σου, τὴν συναιώνιά σου.

Ἁγίου Αὐγουστίνου, «Ἐξομολογήσεις»

Ἐκδόσεις Πατάκη, Ἀθήνα 2007

Πηγή: agiazoni.gr